

Arrest

nr. 136 325 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Keziah IRABOR, op 23 mei 2013, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2011 heeft verzoekster een asielaanvraag ingediend.

1.2. Op 11 januari 2012 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 9 mei 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van 11 januari 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard.

1.4. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 maart 2013 met nr. 98 443 werd de beslissing waarvan sprake in punt 1.3 vernietigd.

1.5. Op 11 oktober 2012 wordt verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.6. Verzoekster diende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen de beslissing van 11 oktober 2012 waarvan sprake in punt 1.5. Bij arrest nr. 98 274 van 1 maart 2013 heeft de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.7. Verzoekster diende op 19 december 2012 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 3 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.7 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat betrokkene sinds oktober 2010 in België zou verblijven, geïntegreerd is en ter staving een inburgeringscontract voorlegt, Nederlands leert en spreekt en dit staft aan de hand van deelcertificaten van de lessen Nederlands, de basiscursus internet en e-mail gevolgd heeft en als positief omschreven wordt door haar omgeving verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ze diende op 09.11.2011 een asielaanvraag in, die op 05.03.2013 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 4 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De advocaat van betrokkene verwijst naar de medische toestand van betrokkene en haar kind, met name het feit dat betrokkene HIV-patiënte is en staft dit aan de hand van diverse rapporten (zoals bijvoorbeeld het USA Country Reports on Human Right Practices for 2011, Home office UK Border Agency, het rapport van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken, ...) en diverse artikels. Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien diende betrokkene reeds een aanvraag tot medische regularisatie in op 12.01.2012 die onontvankelijk werd verklaard op 09.05.2012. Tevens dient opgemerkt te worden dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormt tegen de beslissing in verband met de medische regularisatie, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Wat het aangehaalde Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking

heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Ook het aangehaalde artikel 3 van het IVRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking. Betrokkene verwijst tevens naar artikel 24 van het IVRK dat stelt dat elk kind recht heeft op de hoogste graad van gezondheid en medische verzorging. Betrokkene levert echter geen persoonlijke bewijzen dat de gezondheid van het kind in gevaar zou zijn bij een terugkeer of dat het kind geen toegang zou hebben tot medische verzorging in het land van herkomst."

1.9. Op 7 oktober 2014 verklaart de verwerende partij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ongegrond. Op 13 november 2014 dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad tegen deze beslissing. Het is gekend onder rolnummer 163 151 en is nog hangende.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel werpt verzoekster op: "Schending van:

- artikel 9bis Vreemdelingenwet ;
- artikel 3, 24, 26, 37 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna IVRK) ;
- juncto de materiële motivatieplicht het redelijkheids-, en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;"

Verzoekster betoogt vervolgens:

"(...) De bestreden beslissing stelt o.a (stuk 1a): "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. " Buitengewone omstandigheden zoals beschreven in artikel 9bis Vw zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen (zie L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk-Heule, 2012, p. 91). Noch min noch meer. Zoals het verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen overeenkomstig artikel 9bis Vw dd. 19.12.2012 afdoende duidelijk stelt, zijn/waren er in hoofde van verzoekster en haar minderjarig kind op moment van indienen van haar verzoek 9bis Vw meerdere buitengewone omstandigheden waarom het verzoekster (en haar baby) bijzonder moeilijk (zo niet onmogelijk) is om dit verzoek cfr. art. 9bis Vw in de Belgische Ambassade te Nigeria in te dienen (zie verzoek 9bis dd. 19.12.2012 – stuk 3): "Wegens buitengewone omstandigheden vragen verzoekers (moeder en kind) huidige "humanitaire regularisatie" aan de Burgemeester van de plaats waar zij verblijven, nl. OOSTENDE (overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet). Verzoekster en haar baby kunnen onmogelijk terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekster en haar baby zijn op heden bovendien nog steeds in asielprocedure alsook in legaal verblijf a/s 'kandidaat-vluchteling/ zodat zij ook niet kunnen worden geacht om terug te keren naar hun thuisland om huidig verzoek aldaar in te dienen (stuk 1). Eén en ander is op zich alleen reeds een manifeste buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet Voorts is er het gegeven van de verregaande discriminatie/stigmatisering van HIV patiënten in Nigeria alsook het gebrek aan afdoende toegankelijke en beschikbare zorg, waarbij vooral ook voor het kind K. (in het licht van het IVRK) de zorg daar onbestaande/ondermaats is (zie supra in extenso). Zo stelt Dr. P. SCHELSTRAETE (stuk 5c) dat baby K. in opvolging moet blijven in een centrum gespecialiseerd in infectieziekten en HIV, terwijl deze opvolging, met indien noodzakelijk de start van behandeling in geval van HIV infectie, "niet mogelijk is in het land van herkomst van K. en haar moeder". Wat betreft het gebrek aan afdoende HAART-behandeling in Nigeria voor zichzelf, verwijst verzoekster naar het geen hierboven in extenso werd uiteengezet alsook naar de stukken 5a te.m. 10). In hoofde van verzoekster en haar kind is aldus manifest voldaan aan de voorwaarde van aanwezigheid van buitengewone omstandigheden. " Vooreerst is er aldus het gegeven dat verzoekster (en haar kind) op het ogenblik van het indienen van het verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. Nog steeds in een sinds 09.11.2011 lopende asielprocedure verbleven). Eén en ander maakt manifest een 'buitengewone omstandigheid' uit in de zin van artikel 9bis Vw. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de asielaanvraag van 09.11.2011 op 05.03.2013 negatief werd afgesloten per arrest van de RvV, zodat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Uit de redactie van artikel 9bis, §1 Vw blijkt dat de zogenaamde 'documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde' wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351; RvV 25 november 2011, nr. 70.708). Dit dient te gelden voor het ganse 'ontvankelijkheidsonderzoek' (zijnde het 1ste onderzoek, voorafgaand aan het 'gegrondheidsonderzoek'). Bij gebreke aan dergelijk standpunt wordt aan verweerder/DVZ immers de macht gegeven om afdoende lang met de beoordeling van een aanvraag 9bis Vw te wachten, tot de ingeroepen buitengewone omstandigheden zich niet langer zouden aandienen (vb. wachten tot een

asielprocedure afloopt, wachten tot een crisissituatie in een thuisland opklaart, ...). Naar analogie wordt ook het tijdstip der beoordeling van een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen (9ter Vw) volledig bepaald door verweerder, zodat het kennelijk onredelijk is voor deze om na zekere tijd het verzoek af te wijzen als onontvankelijk/ongegrond wegens onvoldoende actuele medische informatie (RvV nr. 83.036 van 15 juni 2012). Vervolgens is er het gegeven van de verregaande discriminatie/stigmatisering van HIV patiënten in Nigeria, hetgeen een onmogelijkheid tot terugkeer wegens potentiële schending van artikel 3 EVRM en de overeenkomstige bepalingen van het IVRK (o.a. art. 37 IVRK) in hoofde van verzoekster en haar minderjarig kind inhoudt. In het verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen (9bis Vw) van 19.12.2012 wordt hieromtrent afdoende duidelijk en uitgebreid gemotiveerd hoe ernstig dit stigma en discriminatie van HIV patiënten is (zie stuk 3), zodat dit een de facto onmogelijkheid tot terugkeer naar haar land van herkomst uitmaakt wegens potentiële schending van artikel 3 EVRM (en art. 37 IVRK) bij terugkeer. Een onmogelijkheid tot terugkeer maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vw uit (zie o.a. RvSt 30 juli 2002, nr. 109.562 en RvV 7 maart 2008, T. Vreemd. 2009, 327). Verweerder kan zich er zonder schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet toe beperken om de op dit punt ingeroepen buitengewone omstandigheden louter af te doen als "de medische toestand van betrokkene en haar kind" hetgeen ingeroepen medische elementen zouden uitmaken dewelke vallen buiten de context van artikel 9bis en louter hun relevantie hebben voor een procedure conform artikel 9ter. Verweerder stelt dat artikel 9bis enkel slaat op in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen dewelke een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven. Welnu, de verregaande en vaststaande (minstens afdoende duidelijk gemotiveerde en bewezen) discriminatie/stigmatisering van HIV patiënten, vooral wanneer deze HIV lijden n.a.v. verkrachting/seksuele contacten, betreffen wel degelijk manifest 'humanitaire redenen' in de zin van artikel 9bis Vw. Eén en ander staat los van het gebrek aan toegankelijkheid en beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke medische zorgverlening, hetgeen wel degelijk onder het luik van artikel 9ter valt en niet onder artikel 9bis. Verweerder maakt de opsplitsing tussen 9bis en 9ter in casu echter manifest te rigide, waardoor ook manifest buitengewone humanitaire omstandigheden onder de globale noemer van "ingeroepen medische elementen" worden aanzien om daarmee te kunnen verwijzen naar artikel 9ter Vw en zo de aanvraag onontvankelijk te zien verklaren. Het is verzoekster bovendien een raadsel waarom verweerder meent dat het verzoek tot verblijfsmachtiging van 19.12.2012 als "een soort hoger beroep" tegen een weigerig medische regularisatie waarin "betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput" wordt aanzien. Vooreerst is huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen evident geen vorm van hoger beroep tegen de initiële onontvankelijkheidsverklaring van het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen van 12.01.2012. Immers kent verzoekster maar al te goed de beroepsmogelijkheden hiertegen, reden waarom per arrest van de Raad nr. 98.443 van 7 maart 2013 deze onontvankelijkheidsbeslissing werd verbroken, waarna door verweerder alsnog toch tot een ontvankelijkheidsbeslissing werd gekomen, waarbij aan verzoekster een attest van immatriculatie werd afgeleverd (zie stuk 4 en 5). Verweerder slaat de bal dan ook volkomen mis wanneer zij voorhoudt dat verzoekster met haar verzoek 9bis een soort hoger beroep tracht in te stellen tegen een geweigerd verzoek 9ter waarin alle beroepsmogelijkheden reeds zouden zijn in uitgeput. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverklaring (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Gezien het bovenstaande is verweerder dan ook minstens onzorgvuldig tewerk gegaan in de beoordeling van het verzoek van 19.12.2012"

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,
- artikel 3,24,26 en 37 van het IVRK,
- de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster meent dat er wel buitengewone omstandigheden zijn die maken dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk diende te worden verklaard.

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging

aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De bestreden beslissing beantwoordt deze argumenten die verzoekster in haar aanvraag heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden, als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2010 in België zou verblijven, geïntegreerd is en ter staving een inburgeringscontract voorlegt, Nederlands leert en spreekt en dit staft aan de hand van deelcertificaten van de lessen Nederlands, de basiscursus internet en e-mail gevolgd heeft en als positief omschreven wordt door haar omgeving verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking töt de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ze diende op 09.11.2011 een asielaanvraag in, die op 05.03.2013 werd afgesloten door

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure — namelijk 1 jaar en 4 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene verwijst naar de medische toestand van betrokkene en haar kind, met name het feit dat betrokkene HIV-patiënte is en staft dit aan de hand van diverse rapporten (zoals bijvoorbeeld het USA Country Reports on Human Right Practies for 2011, Home office UK Border Agency, het rapport van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken, ...) en diverse artikels. Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone

omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien diende betrokkene reeds een aanvraag tot medische regularisatie in op 12.01.2012 die onontvankelijk werd verklaard op 09.05.2012. Tevens dient opgemerkt te worden dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort 'hoger beroep' vormt tegen de beslissing in verband met de medische regularisatie, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat het aangehaalde Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Ook het aangehaalde artikel 3 van het 1VRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking. Betrokkene verwijst tevens naar artikel 24 van het 1VRK dat stelt dat elk kind recht heeft op de hoogste graad van gezondheid en medische verzorging. Betrokkene levert echter geen persoonlijke bewijzen dat de gezondheid van het kind in gevaar zou zijn bij een terugkeer of dat het kind geen toegang zou hebben tot medische verzorging in het land van herkomst. "

Uit dit antwoord blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoekster aangehaalde argumenten betreffende haar buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van

feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekster schijnbaar vergeet.

Terwijl verzoekster in casu niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat het gegeven dat zij zich in een lopende asielprocedure bevond op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend, reeds een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Zij kan hierbij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde terecht gemotiveerd dat verzoekster "wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ze diende op 09.11.2011 een asielaanvraag in, die op 05.03.2013 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure — namelijk 1 jaar en 4 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden". Verzoekster toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake het beschikken over een identiteitsdocument gesteld wordt op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, maakt uiteraard niet dat de buitengewone omstandigheden ook enkel op het ogenblik van het indienen van de aanvraag zouden moeten vervuld zijn, en niet meer naderhand op het ogenblik dat een beslissing genomen wordt.

Verzoekster neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid, doch haar beschouwingen missen juridische grondslag. Inzake de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde blijkt uit de bewoordingen van artikel 9bis en uit de parlementaire voorbereiding, gevolgd door de omzendbrief dd. 21.06.2007, uitdrukkelijk dat de relevante stukken of motivering bij resp. in de aanvraag moet zijn opgenomen, en naderhand voorgelegde stukken dienomtrent niet dienstig zijn.

Anders is het voor de buitengewone omstandigheden, die vanzelfsprekend (nog) moeten vervuld zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Anders oordelen zou volledig ingaan tegen de bedoeling van de wetgever inzake artikel 9bis, die er net in bestaat dat aan vreemdelingen die zich in dergelijke omstandigheden bevinden dat zij de aanvraag niet in het buitenland kunnen aanvragen conform de algemene regel, wordt toegestaan om deze gezien deze buitengewone omstandigheden toch in België in te dienen.

"Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het moment van de beslissing (R.V.S. 15 juni 2006, nr. 150.163) " (R.v.V. nr. 20.892 van 19 december 2008)

Verder kan verzoekster evenmin dienstig verwijzen naar de 'verregaande stigmatisering van HIV patiënten in Nigeria'. Verzoekster heeft in haar aanvraag onder het hoofdstuk 'Bestaan van buitengewone omstandigheden' aangehaald dat er "een verregaande discriminatie/stigmatisering van HIVpatiënten in Nigeria is alsook het gebrek aan afdoende toegankelijke en beschikbare zorg, waarbij vooral ook voor het kind K. (in het licht van het IVRK) de zorg daar onbestaande/ondermaats is (zie supra in extenso)", en verwees verzoeker naar een medisch attest van Dr. P. Schelstraete alsdat "de start van behandeling in geval van HIV infectie, "niet mogelijk is in het land van herkomst van K. en haar moeder "

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde hierover terecht dat:

"de advocaat van betrokkene verwijst naar de medische toestand van betrokkene en haar kind, met name het feit dat betrokkene HIV-patiënte is en staaft dit aan de hand van diverse rapporten (zoals bijvoorbeeld het USA Country Reports on Human Right Practies for 2011, Home office UK Border Agency, het rapport van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken, ...) en diverse artikels. Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien diende betrokkene reeds een aanvraag tot medische regularisatie in op 12.01.2012 {...y

alsmede:

"Wat het aangehaalde Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31 .10.2001). Ook het aangehaalde artikel 3 van het IVRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking. Betrokkene verwijst tevens naar artikel 24 van het IVRK dat stelt dat elk kind recht heeft op de hoogste graad van gezondheid en medische verzorging. Betrokkene levert echter geen persoonlijke bewijzen dat de gezondheid van het kind in gevaar zou zijn bij een terugkeer of dat het kind geen toegang zou hebben tot medische verzorging in het land van herkomst

Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd inzake de door verzoekster aangehaalde elementen, waarbij dient te worden opgemerkt dat verzoekster in het kader van de ontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf overigens ook slechts terzijde heeft verwezen naar de stigmatisering, en dit voornamelijk heeft aangehaald als grond voor een machtiging tot verblijf, met name ter ondersteuning van de voorgehouden 'precaire humanitaire situatie'.

Terwijl verzoekster evenmin dienstig kan ontkennen dat de behandeling van HIV en de toegankelijkheid ervan in het herkomstland, deel uitmaken van een onderzoek ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij laat tevens gelden dat verzoekster tijdens haar asielaanvraag al elementen heeft aangehaald inzake de sociale uitsluiting die zij vreemde omwille van haar HIV status en stigmatisatie, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienomtrent duidelijk heeft geoordeeld dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de vraag tot subsidiaire

bescherming en een aanvraag om medische redenen, alsmede dat de beweringen inzake discriminatie en sociale uitsluiting niet konden worden aangenomen (zie o.m. p. 6 en 7 van het arrest).

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd heeft dat de asielaanvraag van verzoekster "op 05.03.2013 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming". Verwerende partij merkt op dat verzoekster

Ten overvloede kan er nog worden op gewezen dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen inmiddels (zijnde nadat de bestreden beslissing genomen werd) ontvankelijk werd verklaard, en verzoekster in het bezit werd gesteld van een A.I., zoals zij ook zelf aangeeft in haar verzoekschrift.

Verwerende partij merkt tevens op dat de motivering inzake de onontvankelijkheidsbeslissing van 09.05.2012 een overtollig motief uitmaakt, zodat de kritiek hierop, zelfs indien gegrond, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekster slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Tot slot merkt verwerende partij op dat verzoekster wel de schending aanvoert van allerlei artikelen van het IVRK, doch bij de uiteenzetting van het middel in gebreke blijft in te gaan op deze voorgehouden schendingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het enig middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.6. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de verwerende partij een te rigide onderscheid maakt tussen de procedures op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijt de verwerende partij dat ze geen rekening heeft gehouden met elementen die hoewel ze een raakvlak hebben met een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wel degelijk passen binnen het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald handelt het om de aangehaalde verregaande discriminatie/stigmatisering van HIV patiënten in Nigeria, die volgens verzoekster losstaat van het vraagstuk van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde zorgen, aspecten die volgens verzoekster inderdaad vallen onder het luik van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster onder het kopje “Bestaan van buitengewone omstandigheden” het volgende had aangehaald in haar in punt 1.7. bedoelde aanvraag: “Wegens buitengewone omstandigheden vragen verzoekers (moeder en kind) huidige “humanitaire regularisatie” aan de Burgemeester van de plaats waar zij verblijven, nl. OOSTENDE (overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet). Verzoekster en haar baby kunnen onmogelijk terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekster en haar baby zijn op heden bovendien nog steeds in asielpprocedure alsook in legaal verblijf als ‘kandidaat-vluchteling/ zodat zij ook niet kunnen worden geacht om terug te keren naar hun thuisland om huidig verzoek aldaar in te dienen (stuk 1). Eén en ander is op zich alleen reeds een manifeste buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet Voorts is er het gegeven van de verregaande discriminatie/stigmatisering van HIV patiënten in Nigeria alsook het gebrek aan afdoende toegankelijke en beschikbare zorg, waarbij vooral ook voor het kind K. (in het licht van het IVRK) de zorg daar onbestaande/ondermaats is (zie supra in extenso). Zo stelt Dr. P. SCHELSTRAETE (stuk 5c) dat baby K. in opvolging moet blijven in een centrum gespecialiseerd in infectieziekten en HIV, terwijl deze opvolging, met indien noodzakelijk de start van behandeling in geval van HIV infectie, “niet mogelijk is in het land van herkomst van K. en haar moeder”. Wat betreft het gebrek aan afdoende HAART-behandeling in Nigeria voor zichzelf, verwijst verzoekster naar het geen hierboven in extenso werd uiteengezet alsook naar de stukken 5a te.m. 10). In hoofde van verzoekster en haar kind is aldus manifest voldaan aan de voorwaarde van aanwezigheid van buitengewone omstandigheden”.

2.8. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris hierover als volgt: “De advocaat van betrokkene verwijst naar de medische toestand van betrokkene en haar kind, met name het feit dat betrokkene HIV-patiënte is en staft dit aan de hand van diverse rapporten (zoals bijvoorbeeld het USA Country Reports on Human Right Practies for 2011, Home office UK Border Agency, het rapport van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken, ...) en diverse artikels. Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien diende betrokkene reeds een aanvraag tot medische regularisatie in op 12.01.2012 die onontvankelijk werd verklaard op 09.05.2012. Tevens dient opgemerkt te worden dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort “hoger beroep” vormt tegen de beslissing in verband met de medische regularisatie, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.”

2.9. Uit de in punt 2.7. bedoelde aanvraag blijkt dat verzoekster zich specifiek beriep op een buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, met name “de verregaande discriminatie/stigmatisering van HIV patiënten in Nigeria”. Aangezien ze deze omstandigheid inriep als een omstandigheid waardoor ze niet geacht kan worden terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, kan verzoekster de verwachting koesteren dat verwerende partij hiermee rekening houdt, wat niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Het gegeven dat de ingeroepen buitengewone omstandigheid een raakvlak heeft met de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die ingediend werd op grond van de HIV-status van verzoekster – die nergens betwist wordt – houdt niet in dat het ook een zuiver medisch element wordt en laat de verwerende partij niet toe om op algemene wijze te stellen, “De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.” Dit komt neer op een te rigide opsplitsing tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekster terecht betoogt in haar verzoekschrift.

2.10. Het verweer in de nota met betrekking tot de besproken kritiek van verzoekster kan niet weerhouden worden. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekster slechts terzijde heeft verwezen naar de stigmatisering, en dat ze dit voornamelijk heeft aangehaald als grond voor een machtiging tot verblijf, “met name ter ondersteuning van de voorgehouden ‘precaire humanitaire situatie.’” De verwerende partij dicht de verzoekende partij allerlei intenties toe die niet blijken uit de in punt 2.7. bedoelde aanvraag. Wat wel onomstotelijk vaststaat is dat verzoekster ‘het gegeven van de verregaande discriminatie/stigmatisering van HIV patiënten in Nigeria’ heeft aangehaald onder de hoofding ‘bestaan van buitengewone omstandigheden’ in haar aanvraag om verblijfs-

machtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor er dan ook rekening mee diende te worden gehouden. Verder haalt de verwerende partij in haar nota aan dat verzoekster niet dienstig kan ontkennen dat de behandeling van HIV en de toegankelijkheid ervan in het herkomstland, deel uitmaken van een onderzoek ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit ontkent verzoekster ook niet in haar verzoekschrift en het doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verwerende partij een te rigide opsplitsing maakt tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet door het aspect van discriminatie en stigmatisering van HIV-patiënten te klasseren onder de algemene noemer van 'medische elementen' die buiten het bestek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vallen. Voorts stelt verweerder in zijn nota dat verzoekster tijdens haar asielaanvraag al elementen heeft aangehaald inzake de sociale uitsluiting die zij vreesde omwille van haar HIV-status en stigmatisering, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienomtrent duidelijk heeft geoordeeld dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de vraag tot subsidiaire bescherming en een aanvraag om medische redenen, alsmede dat de beweringen inzake discriminatie en sociale uitsluiting niet konden worden aangenomen. De Raad stelt ten eerste vast dat verweerder deze overwegingen niet heeft opgenomen in de bestreden beslissing. Het zijn dan ook niet meer dan elementen die a posteriori aan de bestreden beslissing worden toegevoegd, waarmee de Raad geen rekening kan houden. Bovendien blijkt uit het in punt 1.6. bedoelde arrest dat de Raad al van oordeel was dat het niet uitgesloten is dat personen die zich geldig kunnen beroepen op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook kunnen vallen onder de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ingeroepen stigmatisering en discriminatie op grond van HIV finaal niet werden weerhouden als grond voor erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, houdt niet in dat zij om die reden dan ook niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.11. Door geen rekening te houden met de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met name *"de verregaande discriminatie/stigmatisering van HIV patiënten in Nigeria"* schendt de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zij blijft immers niet overeind door de motivering *"Bovendien diende betrokkene reeds een aanvraag tot medische regularisatie in op 12.01.2012 die onontvankelijk werd verklaard op 09.05.2012. Tevens dient opgemerkt te worden dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormt tegen de beslissing in verband met de medische regularisatie, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput."* waarvan de verwerende partij in haar nota zelf toegeeft dat het gaat om een *"overtollig motief"*. Gelet op dit alles is er geen reden om de overige onderdelen van het enig middel en het verweer dienaangaande te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA